

BIULETYN INFORMACYJNY
PTMTS

*Z wielką dumą i radością pragniemy poinformować, że członkowie
naszego Towarzystwa otrzymali tytuł*

Profesora

26 lutego 1999 roku

- **Józef Joachim Telega** – Instytut Podstawowych Problemów Techniki
PAN

18 marca 1999 roku

- **Wit Grzesik** – Politechnika Opolska

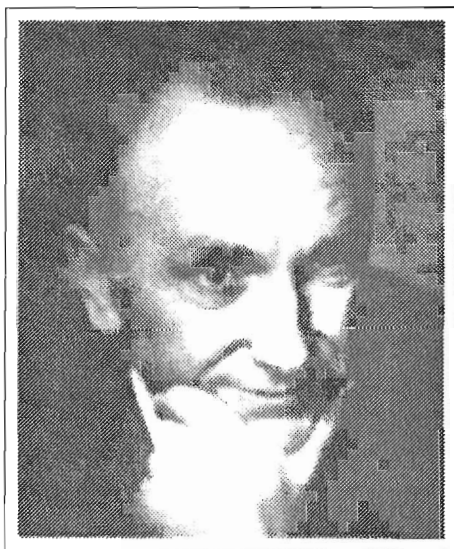
12 maja 1999 roku

- **Józef Gacek** – Wojskowa Akademia Techniczna w Warszawie

12 lipca 1999 roku

- **Karol E. Jach** – Wojskowa Akademia Techniczna w Warszawie
- **Sylwester J. Markusik** – Politechnika Śląska
- **Stanisław Ścieszka** – Politechnika Śląska

* * * * *

Profesor Zbigniew Mazurkiewicz – wspomnienie

14.08.1920 – 22.04.1999

W dniu 22 kwietnia 1999 roku odszedł na zawsze Profesor Zbigniew Mazurkiewicz. Zmarł po długiej chorobie, która w kwietniu 1987 r. okrutnie zabrała Mu to, co najbardziej lubił i czym żył – możliwość pracy naukowej i dydaktycznej, spotkania się ze studentami i współpracownikami oraz możliwość kontaktu ze środowiskiem swej bogatej działalności.

Odszedł wspianały Człowiek – inżynier, uczoney i wychowawca. Był bardzo rzetelny. Uczył rzetelności i wymagał jej od swoich wychowanków i współpracowników. Był przy tym bardzo życzliwy – braki lub błędy zawsze pomagał usuwać, jeżeli nie były one wynikiem złej woli i zwykłego nieuctwa, a jedynie braku doświadczenia. Zawsze dysponował czasem na udzielenie rady, pomocy lub rozwiązanie określonego problemu, także życiowego. Spotkania z dyplomantami i współpracownikami w celu analizowania wyników prac i ich właściwej prezentacji były częste i długie, ale też bardzo interesujące. Mimo dużych wymagań, jakie Profesor stawiał, był On otoczony liczną grupą dyplomantów, doktorantów i habilitantów. Był szczególnie lubiany przez studentów. Gdy w roku 1953 władze polityczne Politechniki Warszawskiej chciały usunąć młodego wówczas asystenta Zbigniewa Mazurkiewicza, studenci zorganizowali w jego obronie wiec, a było to w czasach stalinowskich aktem dużej odwagi i determinacji.

Zbigniew Mazurkiewicz urodził się 14 sierpnia 1920 r. w Warszawie. Jego ojciec Stefan był kancelistą jako pracownik Polskich Kolei Państwowych. Matką była Aniela z domu Fleck z patriotycznej rodziny znanych litografów warszawskich. Profesor ukończył w 1937 r. Państwowe Gimnazjum im. J. Lelewela przy ul. Wspólnej w Warszawie, a następnie rozpoczął naukę w Państwowej Szkole Budownictwa w Warszawie.

We wrześniu 1939 r. Zbigniew Mazurkiewicz znalazł się w strefie okupacji sowieckiej. Cudem powrócił do Warszawy i w 1942 r. ukończył rozpoczętą przed wojną Państwową Szkołę Budownictwa.

W czasie okupacji niemieckiej rodzina Mazurkiewiczów znalazła się w bardzo trudnych warunkach materialnych. W 1942 r. zmarł ojciec. Zbigniew wziął na swoje barki utrzymanie matki i młodszego brata Mirosława (ur. 1930). W tym czasie rozpoczął także naukę w Państwowej Wyższej Szkole Technicznej w Warszawie. Działał w Armii Krajowej. Był angażowany do trudnych akcji przerzutu amunicji do Getta Warszawskiego.

Od pierwszych dni po ustąpieniu niemieckiego okupanta Zbigniew Mazurkiewicz pracował w Ministerstwie Przemysłu. Był delegowany do Łodzi, gdzie współpracował z grupą techników i inżynierów przy uruchomieniu przemysłu budowlanego. W kwietniu 1945 r. rozpoczął pracę w Biurze Odbudowy Stolicy (BOS) w charakterze technika budowlanego. Jednocześnie podjął studia na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej. W celu szybszego ukończenia studiów zrezygnował po dwóch latach z pracy w BOS-ie. W kwietniu 1948 r. ukończył studia z ogólnym wynikiem bardzo dobrym. Jego pracę magisterską prowadził prof. Witold Wierzbicki.

W okresie od października 1947 r. do listopada 1948 r. Zbigniew Mazurkiewicz pracował w charakterze zastępcy kierownika budowy przy odbudowie Domu Cechu Krawców w Warszawie (ul. Krakowskie Przedmieście 41), pełniąc m.in. nadzór techniczny nad robotami żelbetowymi, stalowymi i instalacyjnymi. Od listopada 1948 r. do września 1951 r. był zatrudniony jako asystent, a następnie jako adiunkt w Zakładzie Statyki Budowli i Budownictwa Ogólnego na Wydziale Melioracyjnym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. W okresie od kwietnia do lipca 1950 r. pracował w charakterze kierownika zespołu w Centralnym Biurze Projektów Architektonicznych i Budowlanych (Metroprojekt). W tym mniej więcej czasie wykonał wiele projektów konstrukcyjnych wraz z obliczeniami statycznymi (m.in. projekt konstrukcji hali sportowej w Gdańsku-Wrzeszczu).

W r.a. 1950/1951 Profesor zorganizował kurs matematyki wyższej z zakresu specjalnych działów matematyki (dla inżynierów pracujących naukowo) przy Państwowym Instytucie Matematycznym.

Od września 1951 r. do września 1955 r. Zbigniew Mazurkiewicz współpracował z prof. Kazimierzem Wolskim jako starszy asystent, a następnie (od maja 1953 r.) jako adiunkt w Zakładzie Mechaniki Ogólnej Wydziału Mechaniczno-Konstrukcyjnego PW, a później – Wydziału Samochodów i Ciągników PW. Prowadził ćwiczenia, a następnie także wykłady z mechaniki ogólnej. W tym czasie zaangażował się też w inne działania. Między innymi pełnił funkcję rzeczoznawcy i weryfikatora projektów konstrukcyjnych w Warszawskiej Inspekcji Budowlanej, wykonał projekty konstrukcyjne i weryfikacje projektów zbiorników żelbetowych, pompowni, przegród i kolektorów na zlecenie Biura Projektów przy Ministerstwie Gospodarki Komunalnej, prowadził ćwiczenia na kursie budownictwa przemysłowego przy Politechnice Warszawskiej, a także wykłady z matematyki wyższej oraz konsultacje z konstrukcji żelbetowych, stalowych i drewnianych na kursie inżynierskim zorganizowanym przez NOT. W 1954 r. uzyskał uprawnienia budowlane.

W roku 1954 Zbigniew Mazurkiewicz został zatrudniony na stanowisko adiunkta w Katedrze Mechaniki Budowli na Wydziale Budownictwa Przemysłowego PW. Kierownikiem Katedry był prof. Witold Nowacki. W 1960 r. Katedra ta znalazła się na Wydziale Inżynierii Budowlanej PW.

W tym czasie Profesor prowadził także liczne kursy naukowe z zakresu matematyki stosowanej: rachunku wariacyjnego, podstaw teorii macierzy i analizy wektorowej oraz zastosowania szeregów Fouriera w zagadnieniach mechaniki budowli i teorii sprężystości.

W okresie od 1958 r. do 1965 r. Profesor przedstawił 20 referatów naukowych na różnych konferencjach, zjazdach i zebraniach naukowych: Komitetu Inżynierii Lądowej PAN, PTMTS, International Association of Space Structures (IASS) oraz Komitetu Nauki PZiTB.

W latach 1957-1973 Profesor aktywnie działał w Polskim Związku Inżynierów i Techników Budowlanych (PZiTB) i Polskim Towarzystwie Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej (PTMTS) – jako przewodniczący Warszawskiej Komisji Nauki PZiTB (1961-1964, 1969-1973), członek Prezydium Zarządu Głównego PZiTB (1962-1964), członek Zarządu Oddziału Warszawskiego PTMTS (1962-1964) i członek Komisji Rewizyjnej Oddziału Warszawskiego PTMTS (1965-1973).

W czerwcu 1960 r. Zbigniew Mazurkiewicz obronił pracę doktorską pt. *Zginanie i drgania płyt prostokątnych niejednorodnych*; promotorem był prof. Witold Nowacki. Sześć lat później, w październiku 1966 r. obronił swoją pracę habilitacyjną pt. *Zginanie, wyboczenie i drgania ustrojów sprężystych złożonych z niejednorodnych prętów prostych o dowolnie zmiennych przekrojach poprzecznych*.

W roku 1968 Zbigniew Mazurkiewicz uzyskał stanowisko docenta w Katedrze Mechaniki Budowli, która wtedy znajdowała się w strukturze organizacyjnej nowo powołanego Wydziału Inżynierii Lądowej. Stanowisko docenta umożliwiło Mu rozpoczęcie promocji młodej kadry naukowej. 10 marca 1969 r. miała miejsce pierwsza obrona pracy doktorskiej napisanej pod Jego kierunkiem.

W roku 1970 miała miejsce kolejna reorganizacja, w wyniku której Katedra Mechaniki Budowli została przemianowana na Zespół Mechaniki Budowli w ramach nowo utworzonego Instytutu Mechaniki Konstrukcji Inżynierskich (IMKI). Zbigniew Mazurkiewicz pracował w tym zespole dydaktycznym czynnie do kwietnia 1987 roku, kiedy po jednym z męczących zebrań doznał udaru mózgu, w wyniku którego część jego ciała uległa paraliżowi.

W grudniu 1971 roku Rada Państwa nadała Zbigniewowi Mazurkiewiczowi tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego.

W latach 1970-1973 Profesor pełnił funkcję wicedyrektora ds. naukowych IMKI. W dalszych latach pracy angażował się społecznie w różne przedsięwzięcia na Uczelni, jednak nigdy więcej nie powierzono temu wybitnemu uczoneму i inżynierowi żadnej funkcji kierowniczej na Wydziale IL PW.

Na początku lat siedemdziesiątych Profesor brał czynny udział w zleconych pracach badawczych dla przemysłu: między innymi na zlecenie Biura Projektowo-Technologicznego Przemysłu Motoryzacyjnego "Motoprojekt" w Warszawie oraz Kombinatów Górniczo-Hutniczego Miedzi we Wrocławiu (uwieńczonych w 1975 r. patentem na wynalazek pt. *Obudowa tubingowa*, którego Zbigniew Mazurkiewicz był tzw. głównym twórcą).

Zasadniczym jednak polem działalności Profesora była organizacja dydaktyki. Szczególnie zależało Mu na podwyższeniu poziomu nauczania mechaniki na Wydziale IL. Po pierwsze, cały swój intelekt zaangażował w opracowanie od strony dydaktycznej teorii powłok sprężystych. Po drugie, wspólnie z matematykiem prof. Wojciechem Żakowskim ze Studium Podstawowych Problemów Techniki (później FTiMS) zorganizował specjalizację Budownictwo w ramach Studium.

Profesor w wykształceniu przyszłej kadry naukowej szczególnie doceniał znaczenie mechaniki ośrodka ciągłego i metod matematycznych w mechanice, zwłaszcza rachunku wariacyjnego, który odniósł spektakularny sukces jako narzędzie modelowania matematycznego i podstawa metod numerycznych.

W drugiej połowie lat siedemdziesiątych Profesor kierował badaniami naukowymi w ramach programów węzłowych koordynowanych przez IPPT PAN. Skupił wokół siebie grupę młodych pracowników IMKI. W ramach tej działalności powstały liczne prace naukowe, w tym kilka prac doktorskich i dwie prace habilitacyjne. Prace te dotyczyły modelowania deformacji sprężystych

plyt i powłok, w tym powłok kompozytowych i powłok o strukturze siatkowej.

Dorobek Zbigniewa Mazurkiewicza został po raz kolejny doceniony w roku 1980, w którym uzyskał On tytuł naukowy profesora zwyczajnego nauk technicznych.

W roku 1980 Profesor zostaje przedstawicielem Wydziału w Senacie PW, za kadencji prof. Władysława Findeisena, jako Rektora Politechniki.

Profesor był autorem lub współautorem 5. pozycji monograficznych, w tym szczególnie cennych: *"Ramy o zmiennych sztywnościach"* (przy współautorstwie E. Krynickiego; PWN Warszawa 1966) i *"Cienkie powłoki sprężyste. Teoria Liniowa"* (praca ta ukazała się drukiem w Oficynie Wydawniczej PW w 1995 r.), 59. publikacji przedstawionych w periodykach naukowych oraz 37. artykułów opublikowanych w czasopismach technicznych i innego typu wydawnictwach.

Głównymi tematami prac naukowych Zbigniewa Mazurkiewicza, stanowiącymi Jego oryginalny i niezwykle wartościowy dorobek, były zastosowania szeregów i transformacji Fouriera w mechanice sprężystych ustrojów prętowych i powierzchniowych oraz liniowa teoria powłok sprężystych. Na szczególną uwagę zasługują artykuły i odczyty na temat historii mechaniki polskiej przygotowane wspólnie z Żoną Danutą.

Profesor był promotorem 12. prac doktorskich i wielu prac magisterskich. Pięciu Jego doktorantów uzyskało stopień naukowy doktora habilitowanego.

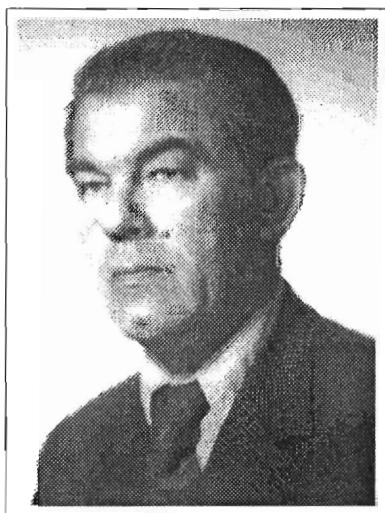
Profesor Mazurkiewicz został pochowany w grobie rodzinnym swojej matki w zabytkowym grobowcu Flecków na Cmentarzu Ewangelicko-Augsburskim przy ul. Młynarskiej w Warszawie.

Tomasz Lewiński, Roman Nagórski

Podziękowania

Składamy serdeczne wyrazy wdzięczności Pani mgr inż. arch. Danucie Mazurkiewiczowej za pomoc udzieloną przy opracowywaniu powyższej noty biograficznej, a także podziękowanie Pani Zofii Szachowskiej (Dziekanat Wydziału IL PW) za pomoc w zebraniu części powyższych danych.

Profesor Zdzisław Parszewski — wspomnienie

W dniu 16 maja 1999 roku zmarł w Melbourne (Australia) prof. zw. dr inż. Zdzisław Parszewski. Był wybitnym specjalistą w dziedzinie mechaniki oraz teorii drgań i dynamiki maszyn. Urodził się 25 maja 1924 roku w Warszawie. Po ukończeniu Liceum podjął studia w 1942 roku w Państwowej Szkole Budowy Maszyn im. Wawelberga, a w 1943 roku na tajnym nauczaniu Politechniki Warszawskiej. Studia te po ukończeniu wojny kontynuował na 2. roku studiów na Politechnice w Lublinie, a od września 1945 roku na Politechnice Łódzkiej, którą ukończył 1 lipca 1948 roku uzyskując stopień mgr inż. mechanika na Wydziale Mechanicznym, Sekcja Energetyczno-Konstrukcyjna. W tym też roku z dniem 1 września podjął pracę w Politechnice Łódzkiej w Zakładzie Mechaniki Technicznej w charakterze asystenta, następnie starszego asystenta, a z dniem 1 stycznia 1953 roku adiunkta w Katedrze Wytrzymałości Materiałów. W 1954 roku obronił pracę doktorską (kandydacką) i z dniem 1 września został powołany na stanowisko Z-cy Profesora i powierzono Mu organizację Zakładu Teorii Mechanizmów. Z dniem 1 stycznia 1956 roku decyzją Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej nadano Mu tytuł naukowy Docenta. Od 1 września 1955 roku powierzono Mu Kierownictwo Studium Zaocznego na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej. W latach 1956-1958 oraz 1964-1966 był Prodziekanem Wydziału Mechanicznego. W dniu 19 maja 1965 roku Rada Państwa nadała Mu tytuł naukowy Profesora Nadzwyczajnego. W latach 1966-1969 był Dziekanem Wydziału Mechanicznego Politechniki Łódzkiej. W dniu 6 lipca 1972 roku uzyskał tytuł naukowy Profesora Zwyczajnego. W latach

1966-1970 był Kierownikiem Katedry Teorii Mechanizmów, a po reorganizacji uczelni od 1 października 1970 roku, Katedra weszła w skład Instytutu Mechaniki Stosowanej, w którym w latach 1970-1973 był Z-cą Dyrektora Instytutu ds. Naukowych, a w latach 1970-1981 był Kierownikiem Zespołu Teorii Maszyn i Mechanizmów. W styczniu 1981 roku Zdzisław Parszewski został powołany na stanowisko Profesora na Wydziale Mechanicznym Uniwersytetu w Melbourne (Australia). W 1989 roku przeszedł na emeryturę, a Uniwersytet w Melbourne w uznaniu zasług powołał Go na stanowisko Honorowego Profesora Uniwersytetu Melbournskiego, które to stanowisko piastował do końca życia.

Działalność naukowa Profesora Zdzisława Parszewskiego związana była z dynamiką maszyn wirnikowych, a w szczególności z dziedziną parametrów konfiguracji łożysk ślizgowych. Oprócz opracowań naukowych dotyczących tych zagadnień Profesor Z. Parszewski współpracował z Fabryką Maszyn Elektrycznych DOLMEL we Wrocławiu przy badaniu dynamiki wirników generatorów, zajmując się głównie sprawą ułożyskowania tych wirników. Zorganizował laboratorium badawcze poświęcone tej tematyce. Prace te kontynuował w Australii, gdzie również zorganizował grupę przedmiotową Dynamiki Maszyn i nadał jej profil naukowo-badawczy. Wprowadzenie tej dyscypliny naukowej umożliwiło udoskonalenie modelowania maszyn wirnikowych oraz dokonania analizy pozwalającej na badania wpływu termicznych odkształceń i ruchu fundamentów na prędkości krytyczne, drgania i stateczność ruchu maszyn wirnikowych. Zaplecze laboratoryjne, którego był organizatorem pozwoliło na weryfikację tych badań.

Prof. dr Zdzisław Parszewski był promotorem 18. zakończonych przewodów doktorskich w Politechnice Łódzkiej, ponadto miał swych doktorantów na Uniwersytecie w Melbourne. Prof. dr Zdzisław Parszewski był organizatorem i kierownikiem studiów doktoranckich na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej.

Prof. dr Zdzisław Parszewski był współzałożycielem Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej, był przez dwie kadencje Przewodniczącym Oddziału Łódzkiego PTMTS (1968-1972), następnie w latach 1972-1976 był Wiceprzewodniczącym Zarządu Głównego PTMTS, a w latach 1976-1978 był Przewodniczącym Zarządu Głównego PTMTS. Prof. dr Zdzisław Parszewski był członkiem wielu Towarzystw Naukowych, pełnił także funkcję Przewodniczącego Międzynarodowego Stowarzyszenia Teorii Mechanizmów i Maszyn.

W pamięci jego licznych studentów i współpracowników Profesor pozostaje jako Osoba niezwykle życzliwa, wymagająca i powszechnie szanowana.

Janusz Lipiński

**SPRAWOZDANIE z XXXVIII Międzynarodowego Sympozjonu
"Modelowanie w Mechanice"
Wisła, 8-12 lutego 1999 r.**

Gliwicki Oddział Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej wspólnie z Katedrą Mechaniki Stosowanej Politechniki Śląskiej oraz Komitetem Mechaniki Polskiej Akademii Nauk zorganizował kolejny, XXXVIII sympozjon "Modelowanie w Mechanice". Sympozjon odbył się w Beskidzie Śląskim, w domu wczasowym GRAN, w dniach 8-12 lutego 1999 roku.

Problematyka sympozjonu obejmowała następujące zagadnienia z zakresu szeroko pojętej mechaniki:

- modelowanie układów mechanicznych,
- modelowanie procesów technologicznych,
- modelowanie procesów cieplnych i przepływowych,
- teoria i procesy modelowania.

Wszystkie nadesłane prace zostały poddane recenzjom, których autorami byli członkowie Komitetu Naukowego pracujący pod przewodnictwem prof. dra hab. inż. Witolda Gutkowskiego. Prace z pozytywnymi recenzjami zostały wydrukowane w Zeszytach Naukowych Katedry Mechaniki Stosowanej Politechniki Śląskiej (Zeszyt Naukowy Nr 9/99 i 10/99).

Tematyka sympozjonu, jak również poziom naukowy i sposób referowania prac (inspirowany przez komitet organizacyjny – opracowano wskazówki dla referentów) sprawia, że z każdym rokiem rośnie zainteresowanie uczestnictwem w konferencji.

W sesjach sympozjonu udział brało ponad 180. uczestników ze wszystkich większych krajowych ośrodków naukowych, uczelni wyższych i instytutów Polskiej Akademii Nauk oraz uczestnicy zagraniczni z Moskwy, Kijowa, Wilna, Lwowa, Bratysławy, Ostrawy i Pilzna.

Na sympozjonie ogłoszono 112. referatów, w tym 4 referaty plenarne zamówione przez Komitet Naukowy i 6 referatów przeglądowych w sesjach wieczornych. Zorganizowane zostały sesje "grantowe", na których referowano prace realizowane jako projekty badawcze zlecone przez Komitet Badań Naukowych. Sądzę, że tak jak w latach ubiegłych, ożywione dyskusje w czasie obrad, wymiana poglądów podczas sesji plenarnych, dyskusje kularowe i w czasie zebrań Komitetu Naukowego przyczynią się do dalszej integracji środowiska naukowego. Nierzadko takie dyskusje stają się później inspiracją do wspólnych badań naukowych, prowadzonych przez uczonych z różnych środowisk twórczych.

Duże zainteresowanie sympozjonem oraz wieloletnia tradycja tych corocznych naukowych spotkań, pozwalają organizatorom myśleć o organizacji następnego, XXXIX Sympozjonu.

Skład Komitetu Organizacyjnego i Naukowego był następujący:

Komitet Organizacyjny: Paweł Bachorz, Witold Grabysz, Arkadiusz Mężyk, Ewa Opoka, Eugeniusz Świtoński – przewodniczący, Dagmara Tejszerska

Komitet Naukowy: Andrzej Ajdukiewicz, Tadeusz Burczyński, Wojciech Cholewa, Tadeusz Chmielniak, Marek Dietrich, Janusz Dietrych, Witold Gutkowski – przewodniczący, Jerzy Maryniak, Wojciech Nowacki, Andrzej Olędzki, Jan Ondrouch, Zbigniew Osiński, Wiesław Ostachowicz, Ryszard Parkitny, Bogdan Skalmierski, Gwidon Szefer, Eugeniusz Świtoński, Dagmara Tejszerska, Andrzej Tylikowski, Józef Wojnarowski, Czesław Woźniak.

Eugeniusz Świtoński

Sprawozdanie z Seminarium "A Child's Guide to Turbulence"

W Instytucie Maszyn Ciepłych Politechniki Częstochowskiej w dniach 15-23 marca 1999 odbyło się seminarium poświęcone fizykalnym podstawom turbulencji przepływów obejmujące cykl wykładów zatytułowanych: **A child's guide to turbulence**.

Tematyka wykładów dotyczyła następujących aspektów turbulencji:

- efekty turbulencji w przepływach płynów, podstawowe właściwości turbulencji,
- statystyczny opis turbulencji,
- równania Reynoldsa i naprężenia Reynoldsa, mechanizm turbulentnego transportu, lepkość wirowa,
- równania i mechanizmy transportu energii kinetycznej w przepływach turbulentnych,

- turbulentna dyssypacja, skale turbulencji,
- kaskada energii i spektrum energii w podobszarze bezwładnościowym,
- turbulentna produkcja, rozciąganie wiru a mechanizm produkcji,
- modelowanie przepływów turbulentnych, hipotezy zamykające,
- turbulentne przepływy przyścienne.

Wykłady zostały przygotowane i wygłoszone w języku angielskim przez zaproszonego gościa dra Gilberta Bindera z Laboratoire des Ecoulements Geophysiques et Industrielles Institute de Mecanique w Grenoble we Francji (<http://imc.pcz.czest.pl/institut/binder.html>).

Współorganizatorami Seminarium, poza Częstochowskim Oddziałem PTMTS, były:

- Polskie Centrum Pilotowe ERCOFTAC
(<http://imc.pcz.czest.pl/institut/strony/ercoftac.html>),
- Podsekcja Turbulencji Komitetu Mechaniki PAN
(<http://imc.pcz.czest.pl/institut/turb.html>).

Przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego był prof.dr hab.inż. Stanisław Drobniak z Instytutu Maszyn Ciepłych Politechniki Częstochowskiej.

W Seminarium uczestniczyli pracownicy i doktoranci Instytutu Maszyn Ciepłych, Katedry Maszyn Tłokowych i Techniki Sterowania Politechniki Częstochowskiej oraz goście z Katedry Teorii i Inżynierii Procesów Metalurgicznych Akademii Górniczo-Hutniczej z Krakowa i Instytutu Maszyn Przepływowych PAN z Gdańska. W wykładach uczestniczyli również studenci specjalności energetycznych prowadzonych w Politechnice Częstochowskiej.

Podczas Seminarium dr Gilbert Binder przedstawił kompletny wykład podstaw turbulencji, a prezentowany matematyczny opis przepływu wraz z jego fizykalną interpretacją stanowiły punkt wyjścia do szczegółowej analizy zjawisk turbulencji oraz mechanizmów transportu masy, pędu i energii kinetycznej zachodzących w rozwiniętym przepływie turbulentnym. Wysoki poziom naukowy prezentowanych zagadnień oraz całościowe ujęcie problematyki rozwiniętych przepływów turbulentnych nakazuje uznać za celowe wydanie drukiem, w pierwszej kolejności w postaci materiałów pomocniczych, a następnie w postaci skryptu, wygłoszonych wykładów, których tematyka wchodzi w zakres zaawansowanej mechaniki płynów.

*Roman Klajny
Stanisław Drobniak*

KOMUNIKAT
IX Sympozjum Stateczności Konstrukcji
Zakopane, 25-29 września 2000

- Organizatorzy
 - Katedra Wytrzymałości Materiałów i Konstrukcji Politechniki Łódzkiej
 - Zespół Stateczności Konstrukcji Komitetu Budowy Maszyn PAN
 - Oddział Łódzki Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej
- Tematyka Sympozjum
 - Konstrukcje prętowe: belki, słupy, ramy, kratownice
 - Konstrukcje cienkościennie: płytowe, powłokowe
 - Stateczność, stany zakrytyczne i nośność graniczna konstrukcji cienkościennych
 - Stateczność przy obciążeniach dynamicznych
 - Wyboczenie sprzężone
 - Numeryczna symulacja i modele obliczeniowe stanów granicznych
 - Badania doświadczalne
- Zgłoszenia do dnia 31 grudnia 1999 r.
- Przewodniczący Komitetu Naukowego – prof. Marian Królak
- Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego – prof. Zbigniew Kołakowski
- Adres do korespondencji:

Komitet Organizacyjny IX Sympozjum Stateczności Konstrukcji
Katedra Wytrzymałości Materiałów i Konstrukcji Politechniki Łódzkiej
ul. B.Stefanowskiego 1/15
90-924 Łódź
Tel. (0-42) 631-22-14, 636-49-85, Fax: (0-42) 631-22-16
e-mail: mechmat@orion.p.lodz.pl